

MARIJA JEZERNIK:

Rožice — snežinke.

Zima se ni hotela umakniti, čeprav je pomlad že trikrat pogledala skozi nebeška vrata. Nasilna starka je le še bolj priganjala bele snežne deklice, da so noč in dan strigle velike in majhne snežinke iz belih oblakov in jih sipale na zemljo. Potem so se veselile rahle blesteče odeje, ki je pokrivala trudno zaspanko.

Pomlad pa si je izmislila zvijačo. Skozi napol priprte nebeške duri je skrivaj spustila svoje sluge: tople vetrove in rahle sape. — Tiho so se priplazili za belimi deklicami in jim šepetali sladke besede na uho. Sape so jih milo božale. Bele snežne deklice pa so pozabile na polne vreče snežink v kotu za oblaki. — Solnce je zažarelo.

Zemlja se je zbudila, pretegovala otrple ude in se otresala bele odeje. Krepak ptiček pa je zažgolel: »Ščink, ščink! Zvončki, zaspančki! Zvonite! Pomlad prihaja. Že gre. Že gre.«

Zvončki so zazvonili. Zaspane mačice so oprezno prilezle na vrbove šibe, radovedno mežikale iz sivih kožuščkov in si grele tačice v prvih toplih žarkih. Z resjem pokrite goličave so zardele od veselja. Trobentice pa so glasno trobile proti nebu: »Trara, trara, radost, trara!«

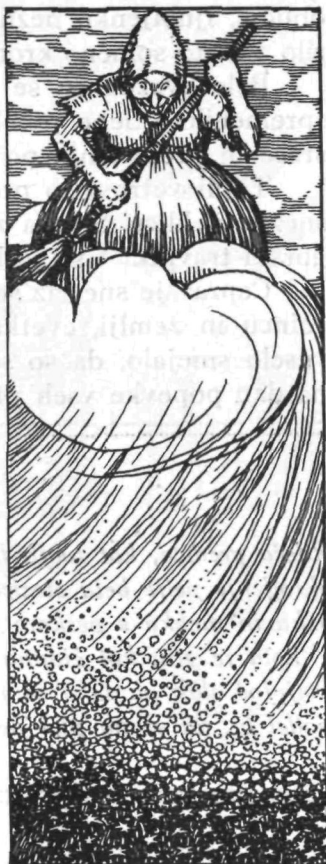
Nesrečnice so zbudile starko zimo, ki je že dremala na rahlih pernicah sivih oblakov.

Planila je pokonci in zagledala v kotu za ogromnimi oblaki pozabljene vreče snežink. Z brezovko je nagnala neposlušne snežne deklice, z močno metlo je pometala snežinke čez rob oblaka.

»Kar na zemljo, na pomladansko zemljo, na svatovsko zemljo!« se je glasno rogala. »Pomladi v pretoplo naročje! Ha, ha!« se je lomila od smeha in sipala mrzle blesteče zvezde v zrak.

Zopet so beli kosmiči gosto in težko padali na brsteče zelenje. Umolknil je ščinkavec. Mačice so plaho skrile tačice. Goličave so obledele. Bilke so klonile pod težko odejo. Zvonček je vdano zadremal. Trobentice so zaihtele in si zakrile obraz.

Pomlad pa je ukazala krepkim stebelcem gorskega travnika: »Prestrézite bele snežinke! Nataknite jih na vršičke! Zibajte jih v vetru! Niti ena rahla krpica ne sme pasti na tla!«

Stebelca so oprezno lovila snežinko za snežinko. Kmalu so se gugale bele šesterodelne zvezde v pomladanski sapi in se začudeno ozirale po svetu.

»Hu, hu, snežinke!« je zabrenčalo nad belim travnikom.

»Ali smo še snežinke? Saj ne smemo na zemljo, da bi jo greli,« so se zaupljivo obračali beli obrazki proti solncu.

»Pst, pst! Zvezde so padle z neba,« je zagostolelo nad kipečimi belimi valovi.

»Ali smo res prestregli nebeške zvezde?« so vpraševala visoka stebelca.

Tedaj je pristopilo solnce in jih pomirilo: »Niste več snežinke, niste nebeške zvezde. Hčerke moje radosti ste. Vtisnem vam svoje obličje, ljubljenske nežne!« Poljubilo je sleherno zvezdo in jo obdarilo z zlato solnčno krono. —

Bele zvezde so se potolažile, ko so spoznale, da jih je solnce spremenilo v lepe pomladanske cvetke — narcise. Zadehtele so od sreče in hrepenenja po novih čudežih.

Topli vetrovi so pregnali sive oblake. Z njimi so odjadrale bele snežne deklice. Starka zima je veselo odkimala: »Sneg pa le pokriva gorski travnik! Vse je belo, vse belo!«

Čeprav je sneg iz senčnih kotlin še iztegoval bel jezik in se rogal solncu in zemlji, cvetkam in ptičkom, se je solnce tako srečno in veselo smejalo, da so se odprla srčeca vseh cvetk in da so privrele na dan popevke vseh ptičic.

Vrt.

*Rdeča gredica, kot tvoja lica,
okrog nje pelje bela stezica,
ozka in mehka s peskom posuta . . .
V kotu je grm kot židana ruta,
zvijajoč slak pa se v solnce ozira,
padel bi, da se na plot ne opira.*

*Tulipan pisan se ravno drži,
mačeha k nebu obrača oči,
zvončnica kima, potonka se smeje,
nizka marjetica v solncu se greje,
na vse strani lilija vrat izteguje:
„Katera, katera pa v vrtu kraljuje?“*

Vera Albrechtova.

Lampijončki.

Pri majniških izletih v prekrasno naravo ali pa na vrtu v toplih poletnih večerih, kadar pridejo dobrodošli gostje, sploh pri raznih svečanih prilikah, pa naj slavita očka ali mamica god ali pa praznujejo bratci in sestrice rojstni dan, se lepi pisani balončki prav dobro obnesejo. In kako ponosni smo, če lahko rečemo: »Prav sami smo jih naredili!« Koliko pohvale in občudovanja zanjemo od vseh, ki občudujejo naše ročno delo!

Za kroglasti lampijonček (št. 5) izrežemo najprej iz močnega kartona tri polovične obroče, katerih notranji premer meri približno 15—20 cm